

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 64.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366691872/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

blodige Pande vedkjendte han sig ikke. Forgjæves vilde han spørge: Hvo er du? Det var ligesom en usynlig Haand holdt ham for Munden, og som det Spørgsmaal maatte koste hans Liv. Forgjæves søgte han at reise sig; han kunde hverken røre Haand eller Fod. Nu hævede den sælsomme Skikkelse sig fra Stolen, traadte et Skridt nærmere mod Sengen, og gav Arnold et betydende Vink, mens han pegede paa en hvid Rose i Panelet. – Meer saae ikke den bestyrrede Arnold; han sank udmattet tilbage, og kom først til sig selv henved Morgenstunden ved et forfærdeligt Bulder.

Da han slog Øinene op, saae han Bordet omvæltet, og den gale Fangefoged stod ved hans Seng, med en gammel rusten Kniv i Haanden.

«Jeg kommer til at gøre det om igjen, Herre – sagde den afsindige Gamle og fordrøiede Ansigtet krampagtigt – Prindsesse Goldim vil ingen Ro lade mig have, og eders høisalige Høihed maa finde sig i, at dandse til Himmels endnu engang.» Han gjorde allerede Mine til at støde ham Kniven i Hjertet; men nu kom pludselig Arnolds hele Ungdomskraft tilbage, da han saae et virkeligt levende Menneske for sig; i et Øieblik var han ude af Sengen, havde Kniven i sin Haand, og den Gamle laae afmægtig paa Gulvet. Solen kastede just sine første Straaler ind i den dunkle Hvælving, og Arnold saae nu ret nøie den Gamles fortrukne Ansigt. Han er dog galere end jeg – tænkte han – og skal Nogen af os regjere her, saa tilkommer det mig, som den Klogeste. Derpaa tog han Nøglekrippet ud af den Gamles krumme Haand, bandt ham Hænderne paa Ryggen, og hjalp ham til Livet. –

Da den Gamle fik Øinene op og saae, han var bundet, og at Nøglerne med Kniven var i Arnolds Haand, satte han sig ganske sagsmodig ned, og sagde med et underligt Nik: «Ja det skulde eders Høihed have gjort for længe siden, det havde været godt for os Begge: I havde beholdt eders unge Liv, og jeg mine gamle Hænder rene.»

Arnold lod den Gamle sidde, og eftertænkte denne Nats besynderlige Handlinger. Han bemærkede nu først et stort Speil, som hang paa Væggen, skraas over for hans Seng, og han begyndte at troe, det Syn, han havde seet om Natten, kun var hans eget Billede i Speilet; thi nu saae han, at han virkelig baade var bleg og blodig, og havde nok stødt sin Pande i Mørket mod Sengestolpen. Han tog sine Papirer i Haanden, og saae nu Alt det skrevet med sin egen Haand, som han siden igaar havde drømt eller tænkt, eller virkelig troet at fornemme. Nu